

DIUMENGE III DE QUARESMA (B)
Homilia del P. Lluís Juanós, monjo de Montserrat
15 de març de 2009
Jo 2, 13-25

Germanes i germans: El camí quaresmal és un camí a través del qual Jesucrist se'ns revela d'una manera progressiva: es tracta, amb l'ajut dels textos de l'Escriptura, de que anem aprofundint el nostre coneixement i la nostra fe en Jesús, el Senyor, a fi i efecte que renovem de tot cor els nostres compromisos baptismals en la solemnitat de Pasqua. En aquest sentit, els evangelis dels diumenges de Quaresma ens mostren alguns passatges en que Jesús es manifesta i ens revela Déu amb paraules i amb signes, perquè, com afirma el mateix evangeli de Joan, creguem que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i creient, tinguem vida en el seu nom.

Amb tot, les paraules i els signes que Jesús posava a l'abast dels seus oients no sempre portaven a la fe, sinó que moltes vegades provocaven la divisió i fins el rebuig al seu missatge o l'hostilitat envers el missatger. Ja a l'inici de la seva predicació, un dissabte pogué constatar aquestes reaccions entre els seus convilatans a la sinagoga de Natzaret, tot llegint un passatge del llibre del profeta Isaïes. I proclamant l'acompliment d'aquest text en la seva persona, pogué veure com la reacció dels seus oients fou plena d'indignació; el tragueren fora del poble i el dugueren fins a un espadat amb la intenció d'estimbar-lo (Lc 4:16-30).

En un altra ocasió, la guarició d'un home en dissabte també provoca l'ofuscació dels mestres de la Llei i els fariseus, (Lc 6:6-11), com també la guarició del cec de naixement (Jo 9:1-41) i tants d'altres episodis que ens mostren que a mesura que Jesús va avançant vers l'acompliment definitiu de la seva missió, més gran és l'evidència entre l'acceptació o el rebuig a la seva persona i al seu missatge alliberador.

I en l'evangeli d'avui, trobem un dels moments més decisius que marcaran definitivament la sort de Jesús i alhora el sentit més pregon de la seva identitat i d'allò que cal entendre per Temple: no pas una construcció on intentem tancar-hi Déu, sinó la presència d'Ell enmig dels seus en la persona del Ressuscitat.

No cal dir que ens trobem davant d'una de les actuacions més desconcertants de Jesús: amb un fuet de cordes tragué els qui mercadejaven en el temple, convertint la casa de Déu en un lloc on el negoci i els propis interessos ja no tenien res a veure amb un culte *"en esperit i en veritat"*. De fet, Jesús se situa en la línia profètica que reivindicava un culte veritable, deixant clar que el que Déu vol és *"amor i no ofrena de víctimes, coneixement del Senyor i no holocaustos"* i que l'autèntica religió no té res a veure amb interessos humans poc clars que "en nom de Déu" només miren de gestionar i salvaguardar el propi benestar, vivint d'esquena al malestar i el sofriment dels altres.

En nom de la veritat de Déu, Jesús, expulsant els mercaders del temple, denuncia i posa al descobert la hipocresia de moltes actituds que potser l'únic que pretenen és no afrontar decididament una veritable conversió del nostre cor i és aquesta la decisió més important a l'hora de renovar la pròpia vida i la d'allò que duem a terme.

Jesús no ens vol deixar a mercè de les nostres ambigüitats, sinó que ens demana de viure amb coherència sabent que sempre podem refer el nostre camí per retrobar el camí que ell ens proposa. En definitiva és aquest camí de conversió el que ens porta a viure amb aquella autenticitat que Jesús ens reclama i que dóna sentit a tot manament, llei o prescripció.

Amb tot, l'evangeli d'avui acaba amb una constatació d'un realisme punyent: tot i veure els miracles que feia, molts cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou què hi ha a l'interior de cada home.

La Paraula de Déu ens es una invitació a retrobar avui i sempre aquella coherència de vida que ens unifica interiorment, sense cap necessitat, com diu la dita, "d'encendre una candela a Déu i una altra al diable". o de confondre les aspiracions d'una vida orientada segons els dissenys de Déu amb les ambicions del propi jo que s'erigeix en el centre i l'única referència ètica on qualsevol mitjà es justificable per tal d'atènyer allò que vull fer i ser, en detriment dels altres i de Déu mateix.

Es aquesta la gran confusió que habita el cor humà, i Jesús, tot i conèixer el nostre interior, ens continua dient que la nostra vida val molt més als ulls de Déu malgrat les nostres ambigüitats i ens estima entranyablement, i com als venedors del temple, potser també ens vol advertit un cop més que allí on tenim el tresor allí hi tindrem el cor.

Jesús ens convida a convertir nostre cor, a no fer-lo temple de la nostra idolatria i emprendre amb decisió el camí de conversió que l'Església ens proposa cada any en aquest temps de gràcia. Que l'Eucaristia que estem celebrant ens faci entrar en el dinamisme d'amor i solidaritat que el mateix Jesús visqué per nosaltres fins a la mort i ens faci valents i lliures per seguir el camí que ens mena vers la plenitud del que som i del que estem cridats a ser en Crist Jesús.